

Arrest

nr. 100 362 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name *“dat uw Raad de Belgische Staat verbiedt verzoekster te verwijderen van het Belgisch grondgebied tot wanneer de Raad het arrest heeft geveld over het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 21.01.2013, ter kennis gebracht van verzoekster op 21.01.2013, evenals van het accessorium, de vordering tot heropsluiting van 01.02.2013, ter kennis gebracht van verzoekster op 01.02.2013.”*

Gelet op het arrest nr. X van 14 februari 2013 waarbij de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op artikel 2 van het besluit van voormeld arrest nr. X van 14 februari 2013 waarbij partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die loco advocaat C. VERBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Op 14 februari 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissingen tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 21 januari 2013 en de vordering tot heropsluiting van 1 februari 2013, op 13 februari 2013 door verzoekende partij ingediend, bij arrest nr. X verworpen.

1.2. In artikel 2 van voormeld arrest worden de partijen opnieuw opgeroepen teneinde hun standpunt kenbaar te maken inzake het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

1.3. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet):

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijzen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

1.4. Deze bepaling is een overname van de regeling die voorzien is in artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en voorziet in de mogelijkheid voor de Raad tot het opleggen van een geldboete wanneer er sprake is van een kennelijk onrechtmatig beroep. Wat betreft de gehanteerde begrippen kan dan ook zonder meer verwezen worden naar de invulling die de Raad van State aan deze begrippen geeft (*Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 0772/001, 25*).

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoekende partij van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De Raad van State oordeelde al meermaals dat de geldboete niet alleen van toepassing is op beroepen tot nietigverklaring maar tevens op het administratief kortgeding, met inbegrip van de procedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 27 juni 2002, nr. 108.527; RvS 31 januari 2003, nr. 115.344; RvS 19 januari 2004, nr. 127.193; zie ook R. STEVENS, *Raad van State. Het procesverloop*, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 801).

1.5. Met verwijzing naar het te dezen gewezen arrest 97 212 van de Raad is gebleken dat de verzoekende partij al op 21 januari 2013 werd vastgehouden in een gesloten centrum zodat wat de eerste bestreden beslissing betreft de verzoekende partij diende te weten dat een repatriëring nakend was. In casu wist de verzoekende partij dat zij diligent moest optreden wat blijkt uit het gegeven dat zij op 25 januari 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instelde. Door op 13 februari 2013 opnieuw de Raad vatten in het kader van uiterst dringende noodzakelijkheid geeft verzoekende partij blijk van manifest niet diligent gedrag, los van het gegeven of een kennisgeving verkeerdelijk een periode van dertig dagen voorziet, te meer de kennisgeving enkel een periode van dertig dagen vermeldt voor het indienen van een beroep tot nietigverklaring.

Bovendien getuigt het indienen van deze vordering van een misbruik van procedure en kan hiervoor verwezen worden naar hetgeen is uiteengezet onder punt 2.2.4. van het voormeld arrest 97 212. Daarnaast wordt erop gewezen dat al in het arrest 96 079 van 29 januari 2013 van de Raad de verzoekende partij er onder punt 3.1. op gewezen wordt dat de Raad niet bevoegd is voor een beslissing tot vasthouding en de verzoekende partij desondanks nog een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient tegen de vordering tot heropsluiting (tweede bestreden beslissing).

1.6. Waar de verzoekende partij in een brief aan de Raad van 22 februari 2013 het kennelijk onrechtmatig karakter van haar vorderingen schijnt te betwisten, weerlegt zij in ieder geval niet dat door de Raad andermaal te vatten haar argumentatie als een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie moet worden beschouwd die de organisatie van de Raad ernstig en nodeloos verstoort, zeker in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Zoals blijkt uit het voorgaande zijn de gemaakte fouten dervijze frappant dat niet anders dan het beogen van het (opnieuw) voorkomen van de repatriëring kan worden afgeleid, nadat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds was afgewezen door de Raad. Dergelijke houding is dilatoir. Er is sprake van ernstig misbruik van procedure.

Dit gegeven wordt bevestigd nu de verzoekende partij ter terechtzitting meldt dat zij afstand wenst te doen van haar beroep tot nietigverklaring, evenwel niet het voorwerp van huidig arrest.

1.7. Evenwel uit de verzoekende partij bij monde van haar raadsman ter terechtzitting meermaals haar verontschuldigen en wijst zij erop dat zij in de toekomst dergelijke houding zal vermijden.

1.8. De verwerende partij beaamt dat er duidelijk misbruik van procedure heeft plaatsgehad.

1.9. Het komt de Raad toe om het bedrag van de geldboete te bepalen, met inachtneming van het nadeel dat berokkend werd aan het gerecht, alsook met inachtneming van de financiële toestand van de verzoekende partij. Daar het in deze geen zaak betrof die een dermate juridische complexiteit vertoonde die zwaar zou doorwegen op de werking van de Raad en rekening houdende met de financiële toestand van verzoekende partij waarvoor volgens de verklaring ter terechtzitting niet “pro deo” werd opgetreden en rekening houdend met het gegeven dat de raadsman van de verzoekende partij erkent fouten te hebben gemaakt, past het in casu een geldboete van 125 euro op te leggen aan de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Een geldboete van 125 EUR wordt opgelegd aan de verzoekende partij.

Artikel 2

Dit arrest wordt ter kennis gegeven aan de FOD Financiën, dienst Kadaster, registratie en domeinen met het oog op de inning van de geldboete.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN